

РЕШЕНИЕ

№ 1898

гр. София, 21.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **583** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по касационна жалба на Директора на ТД на НАП – С. срещу решение от 16.07.2011 г. по НАХД № 21070/2011 г. по описа на СРС, НК, 23-ти състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-1407/20.09.2011 г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване” при ТД на НАП – С., с което за нарушение на чл. 96, ал. 1, от Закона за данък добавена стойност (ЗДДС) на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище е адрес на управление, [улица], представлявано от С. П. е наложена „имуществена санкция” в размер на 500,00 /петстотин/ лв. на основание чл. 178 от ЗДДС.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Счита, че е неоснователен довода на СРС за отмяна на НП, като е приел, че е нарушена разпоредбата на чл. 34, ал 1 ЗАНН. Твърди, че нарушението е установено на 18.07.2011 г. от служителите на ТД на НАП по повод извършена проверка, приключила на същата дата. Сочи, че тримесечния срок не е изтекъл към датата на съставяне на процесния АУАН. В заключение искането е за отмяна на решението и вместо него постановяване на друго за потвърждаване на НП.

Ответникът по касационната жалба [фирма], представлявано от адв. П.,

изразява становище за неоснователност на жалбата, а решението на СРС за правилно.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна и недоказана.

Административен съд София – град, Четвърти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна: Дружество [фирма] е вписано в Търговски регистър при СГС с решение от 22.10.1991 г., регистрирано по ЗДДС на 01.04.1994 г. и дерегистрирано на 06.08.2004 г. [фирма] е с прекратена търговска дейност от 11.05.2011 г. и е обявено в ликвидация – две години, считано от датата на вписване в Търговски регистър. На 18.07.2011 г., при извършване на проверка, възложена с резолюция за проверка № 222691100014432/25.05.2011 г. на [фирма] по реда на чл. 102 от ЗДДС от инспектор по приходите към ТД на НАП е установено, че не е спазен 14-дневния срок за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС. За това нарушение е съставен АУАН № 22-1407/18.07.2011 г. въз основа, на който е издадено и процесното НП № 22-1407/20.09.2011 г. за нарушение на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Установено е, че основната дейност на [фирма] е „Отдаване под наем на недвижими имоти”, като за проверяван период от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. дружеството има реализиран облагаем оборот повече от 50 000,00 лв., а именно 64 397,97 лв. Също така е установено, че за м. септември 2009г. реализираният оборот е 52 318,29 лв., поради което дружеството е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС до 14.10.2009 г. Това административно наказване СРС е приел за незаконосъобразно и е отменил постановлението.

От правна страна: Съдът намери касационната жалба за допустима като подадена в срок от Директора на ТД на НАП – С., страна във въззивното производство. Разгледана по същество е неоснователна.

К. състав на АССГ намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно като краен резултат поради констатирано изтичане на абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване на извършеното нарушение.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастието, приготвянето и опита се прилагат нормите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрично норми, уреждащи въпросите на погасителната давност, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, съгласно който наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години в случаите, извън хипотезата по т. 1, 2, 3 и 4 на същия текст. Текстът на чл. 81, ал. 2 от НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След извършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал.3 от НК независимо от спирането и прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двугодишния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Следователно, срокът на така определената в субсидиарно приложимия процесуален закон давност (приложимата към извършването на нарушението редакция преди изм. с ДВ бр. 26 /2010г. на НК) е три години. Предвид датата на извършване на административното нарушение,

посочена в НП – 14.10.2009г., докогато дружеството е следвало да подаде заявление за регистрация и с изтичането на който последен ден от срока е в нарушение на чл.96, ал.1 от ЗДДС (на 15.10.2009г.), срокът на абсолютната погасителна давност за преследването на това нарушение съобразно горепосочените правила, е изтекъл на 15.10.2012г., още преди образуване на настоящото касационно дело. Налице са основанията за погасяване на административно-наказателната отговорност на дружеството. За погасителната давност за административно-наказателното преследване съдът следи служебно и независимо, че страните не се позовават на изтичането ѝ, щом я констатира, следва да зачете последиците ѝ.

Поради изложеното касационният съд намери въззивното решение за правилно като краен резултат - отмяна на НП, поради което следва да го остави в сила и като зачете последиците на изтеклата абсолютна погасителна давност по отношение санкционираното нарушение да прекрати административно-наказателното производство.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, Четвърти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.07.2011 г. по НАХД № 21070/2011 г. по описа на СРС, НК, 23-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-1407/20.09.2011г., издадено от Директора на Дирекция „Обслужване” при ТД на НАП – С., с което за нарушение на чл. 96, ал. 1, от ЗДДС на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление, [улица], представлявано от С. П., е наложена „имуществена санкция” в размер на 500 лв. на основание чл. 178 от ЗДДС за нарушение на чл.96, ал.1 от ЗДДС.

ПРЕКРАТЯВА административно-наказателното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: